

LES DUES MIRES

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

En la primera lectura, del llibre del profeta Ezequiel, Déu mateix ens diu que obrirà els nostres sepulcres i que ens en farà sortir. Déu és un Déu de vius, no de morts. Nosaltres ens podem sentir morts per molts motius, incapaçs de gairebé res, impotents en el nostre sepulcre i acostumats a no sortir-nos-en dels problemes. És Déu mateix qui ve en el nostre ajut, que ens obre el sepulcre, en fa entrar l'aire viu del seu propi esperit i ens en fa sortir amb nova vida.

Quan el salm ens fa cantar «Des de l'abisme us crido, Senyor» ho entenem molt bé, perquè a vegades ens hem sentit en un pou molt profund i no sabem si algú sent el nostre clam.

En la segona lectura de la carta als Romans, Pau ens sorprèn quan diu: «els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu». I nosaltres, que estem pendants de resoldre el dia a dia o projectes de llarga durada, ens trobem fora de joc.

I encara més quan Pau continua dient: «Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres». Ja ens agradaria, però n'estem molt lluny.

Si ens aturem un moment, però, veiem que viure segons les mires de l'esperit tampoc no ens agradaria. Què ens agradaria? No sentir-nos dividits: o una cosa o l'altra; o la natura o l'esperit.

Déu ens va crear unificats, oi? Les mires naturals poden tenir molta sal de l'esperit i a la inversa. El món d'avui ja fa anys que separa la vida de cada dia de la vida espiritual, gairebé relegada a la intimitat o en àmbits tancats.

No necessitem morir per viure la resurrecció. Hi ha moments a la vida que hem viscut un tast de resurrecció, que ens hem sentit salvats per algú fora de nosaltres, a qui hem posat potser el nom de Déu.

L'evangeli relata la resurrecció de Llätzer. Jesús li diu a Marta: «Jo soc la resurrecció i la vida; els qui creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?». Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món».

Déu-n'hi do la professió de fe de Marta! Sovint hem pensat que, de la parella de germanes, Maria tenia les mires espirituals i Marta les mires naturals. Potser Marta ha pogut donar aquesta resposta valenta i confianta precisament perquè ella viu més unificada que Maria les dues mires.